

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6Csp/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819200125
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:7819200125.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v právnej veci žalobcov: 1/ L. Č., narodený XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX O., 2/ D. Č., narodená XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX O., obaja zastúpení: JUDr. Vladimír Sidor, advokát, Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42256593, proti žalovanému WM Consulting & Communication, s.r.o., Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 34 127 798, právne zastúpený: Roman Kvasnica a partneri, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 132, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,00 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd z a v ä z u j e žalovaného zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 1.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne, zo sumy 1.000,- Eur od 27.01.2019 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd p r i z n á v a žalobcom náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne, zo sumy 1.000,- Eur od 27.01.2019 do zaplatenia, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnili tým, že dňa 12.06.2007 uzatvorili s právnym predchodcom žalovaného Slovenskou sporiteľňou, a.s. Zmluvu o splátkovom úvere č. 0512027813, v zmysle ktorej im poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 6.638,78 Eur, s úrokovou sadzbou 11,35 %, s počtom splátok 83, vo výške 118,00 Eur, pričom RPMN úveru bolo 13,53 %. Pohľadávku od pôvodného veriteľa mal nadobudnúť žalovaný postúpením zo dňa 25.09.2014, čo bolo žalovaným oznámené upovedomením zo dňa 07.10.2014. Následne žalobcovia so žalovaným uzatvorili Dohodu o splátkach a uznanie záväzku, na základe ktorého sa zaviazali uhradiť žalovanému sumu vo výške 5.020,19 Eur v mesačných splátkach 100,00 Eur. Žalobcovia majú zato, že postúpenie na žalovaného je neplatným právnym úkonom, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách na platné postúpenie pohľadávky z banky na tretí subjekt bez bankového oprávnenia. Poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/490/2016, rozhodnutia najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 a sp. zn. 1Cdo/147/2017. Neplatnosť zmluvy o postúpení má za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, pričom žalobcovia zaplatili na účet žalovaného sumu najmenej vo výške 4.800,00 Eur. Zároveň odkazovali na Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá upravovala postúpenie pohľadávky takým spôsobom, ktorý vnášal hrubú nerovnováhu do práv a povinností zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň majú za to, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov a teda aj v prípade platného postúpenia nepatrí žalovanému sumy

prevyšujúca skutočne poskytnutú sumu vo výške 6.506,01 Eur. V zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN 13,53 %, ktorá by mala byť vo výške 43,33 %. Žalobcovia sa v konaní domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,00 Eur s príslušným úrokom z omeškania a to od 3. dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril podaním zo dňa 04.02.2019, v ktorom uviedol, že je potrebné spomenúť, že tvrdí, že v zmluve je správne uvedený výpočet RPMN, ktorý má vypočítať zo sumy 200.000,00 Sk bez odrátania spracovateľského poplatku, ktorý bol v čase uzavretia Zmluvy pri úverových zmluvách bežný, právne konformný a teda nepredstavoval rozpor s vtedy platným právom. Žalovaný výslovne popiera skutkové tvrdenia žalobcov, ktorí tvrdia, že pri postúpení pohľadávky nebol dodržaný postup v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaný žalobcom zasielal výzvy pred postúpením pohľadávky, konkrétne dňa 20.10.2009 a postúpenie pohľadávky bolo žalobcom oznámené dňa 07.10.2014, čo medzi stranami nie je sporné. Poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho Súdu SR sp. zn. 1Cdo/76/2007, v ktorom tento posúdil predmetné ustanovenie ako dispozitívne, t.j. ako ustanovenie ktoré sa aplikuje pri neexistencii inej dohody zmluvných strán. Ďalej tvrdí, že aj v prípade ak by žalobcom nebola doručená výzva v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, bolo by postúpenie pohľadávky platné a to s poukazom na ustanovenie § 524 ods. 1 OZ, § 92 ods. 8 a §89 ods. 1 Zákona o bankách a najmä bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorý obsahuje jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany, ktorým dáva vopred súhlas na postúpenie pohľadávky voči nej. Ustanovenie zákona o bankách vyžaduje výzvu, len ak postúpenie bolo realizované bez súhlasu klienta. Navyše, čo sa týka výkladu § 92 ods. 8 Zákona o bankách, jeho hlavným účelom je aj v zmysle dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie stanovenie podmienok pre postúpenie pohľadávky, resp. obmedzenie možnosti postúpenia pohľadávky. Podanú žalobu považuje navyše za prekvapivú, pretože zo strany žalobcov došlo dňa 02.02.2015 k uznaniu dlhu zo Zmluvy v zmysle § 323 Obchodného zákonníka, ktoré zlepšuje procesnoprávne postavenie veriteľa, najmä tým, že mu uľahčuje vymoženie pohľadávky. Predmetná dohoda spĺňa všetky obsahové náležitosti predpokladané zákonom a to písomnú formu a presnú identifikáciu záväzku.. Poukazuje v tejto súvislosti na ustanovenie § 192 CSP a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Odo/1160/2003. Zároveň vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, pričom má zato, že miestne príslušným je všeobecný súd žalovaného. Zároveň vzniesol námietku premlčania. Žalobcovia predložili prehľad splátok za roky 2011 až 2018, pričom neurčili, ktorými splátkami malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Svoj dlh splácali žalovanému od 12.12.2014, preto s použitím analógie iuris, mal zato, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie za obdobie od 12.12.2014 do 12.10.2015, ktorý je v celom rozsahu premlčaný.

4. Žalobcovia reagovali po vyjadrení žalovaného podaním zo dňa 11.03.2019, v ktorom uviedli, že výzva zo dňa 20.10.2009, ktorú žalovaný predložil žalobcom nebola doručená a takáto výzva spôsobuje účinky až vtedy keď sa prejav vôle dostal do sféry dispozície príjemcu, t.j. žalobcov. Žalobcovia tiež poukazujú na ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách sa vyžaduje dohoda banky s klientom a nie jednostranné vyhlásenie banky v bode 19.16 VOP. Žalobcovia nikdy neboli oboznámení s predloženými VOP, nemali k nim prístup ani im neboli dané k nahliadnutiu. Žalovaný si sám, bez súčinnosti spotrebiteľa určil podmienky postúpenia pričom tieto sú pre veriteľa výhodnejšie, pretože ho zbavujú zákonných povinností, ktoré musí striktne dodržať, čo spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom. Nemôže obstať ani argumentácia žalovaného, že účelom § 92 ods. 8 zákona o bankách je úprava výlučne bankového tajomstva a nie stanovenie podmienok pre postúpenie pohľadávky, tento mylný názor odporuje súdnej praxi, pričom dôvodová správa, ktorou žalovaný argumentuje nie je záväzná. Čo sa týka uznania dlhu žalobcami, toto nemôže oprávniť žalovaného na prijímanie plnení ani zhojiť nedostatky postúpenia, keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Žalovaný sa nikdy nestal veriteľom, preto nemohlo ani dôjsť k uznaniu dlhu zo strany žalobcov. Absolútna neplatnosť zmluvy spôsobuje, že žalovaný nie je a nikdy nebol veriteľom pohľadávky. K námietke premlčania uviedli, že je nedôvodná. Ak sa žalovaný nestal veriteľom pohľadávky suma uhradená na účet žalovaného nemôže byť rozdeľovaná na istinu a úrok. Pohľadávka vo výške 1.000,00 Eur pozostáva zo splátok zaplatených dňa 13.02.2017, 15.03.2017, 12.04.2017, 12.05.2017, 16.06.2017, 11.08.2017, 13.09.2017, 20.10.2017 a 23.11.2017 po 100,00 Eur. Žalobcovia si uplatňujú splátky zaplatené v lehote kratšej ako 2 roky pred začatím konania, preto nemohla uplynúť ani subjektívna premlčacia lehota.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie.

6. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu tak ako bola súdu doručená a v plnom rozsahu sa odvolával na všetky písomné vyjadrenia. Čo sa týka

nedodržania § 92 ods. 8 Zákona o bankách mal za to, že bankový subjekt je povinný písomne dlžníka vyzvať na splnenie povinnosti a preukázať doručenie takejto výzvy, k čomu v danom prípade nedošlo. Poukazoval aj na rozsiahlu judikatúru ohľadom tejto otázky, ktorú citoval vo vyjadreniach. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania mal za to, že táto bola vznesená nedôvodne, žalobcovia si v konaní uplatňujú posledných 10 splátok, a to od 13.02.2017, kedy nastala ich splatnosť, z čoho je zrejmé, že k premlčaniu nemohlo dôjsť a nemohla prejsť ani subjektívna premlčacia doba. Čo sa týka uhrádzania záväzku len žalobkyňou v 2. rade, žalobcovia celý čas mali za to, že uhrádzajú spoločný záväzok a nebolo ani iným spôsobom možné uhrádzať, len splátkou týchto dvoch osôb. Čo sa týka § 92 ods. 8 Zákona o bankách citujem Rozsudok súdneho dvora C449/13/Bakkhaus „obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zdierania a uchovávanía dôkazov o splnení svojich povinností“ a čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia mal za to, že zo žaloby priamo nevyplýva, ani z výpovede žalovaného, že žalobcovia uhradili 4.800,- Eur, avšak uplatňujú si len bezdôvodné obohatenie vo výške 1.000,- Eur, prečo doklady o uvedených platbách nie sú založené v spise, k tomu sa vyjadriť nevedel, avšak žalobcovia ich vedľa doložiť. Vzhľadom na uvedené navrhol celej žalobe vyhovieť a priznať žalobcom náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že sa vyjadri v prvom rade k tvrdeniam uvádzaným žalobcami v podaní zo dňa 05.06.2019, kde žalobcovia špecifikovali svoj nárok. Mal za to, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Žalobcovia si uplatňujú pohľadávku od 13.02.2017 do 20.11.2017, pričom mal za to, že táto špecifikácia mala byť uvedená už v podanej žalobe. K uvedeným platbám uviedol nasledovné: a to, žalobca v 1. rade neuskutočnil žiadnu platbu v prospech žalovaného a z uvedených platieb žalobcovia predložili doklad o zaplatení len troch splátok, a to zo dňa 13.09.2017, 20.10.2017 a 23.11.2017 v celkovej výške 300,- Eur, pričom tieto úhrady uskutočnila žalobkyňa v 2. rade. Napriek tomu, že sa jedná o solidárny dlh nie je možné tvrdiť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu voči obom žalobcom, ale len voči tomu, ktorý plnenie v prospech žalovaného poskytol. Následne sa nestotožnil s tvrdením, že úhrady vo výške 4.800,- Eur zo strany žalobcov neboli žalovaným rozporované, pretože predmetom konania je len zaplatenie 1.000,- Eur, ktorá suma bola špecifikovaná v podaní zo dňa 05.11.2019 a žalovaný rozporuje úhradu splátok od dňa 13.02.2017 do dňa 11.08.2017, preto trval na tom, aby súd aplikoval sudcovskú koncentráciu konania, nakoľko žalobcovia ani ich právny zástupca sa nezúčastnili minulého pojednávania, pričom svoju neúčast nijakým spôsobom neospravedlnili tak ako to predpokladá CSP a úhradu splátok nezdokladovali. Z uvedených dôvodov mal za to, že žaloba bola podaná nedôvodne. Čo sa týka § 92 ods. 8 Zákona o bankách mal za to, že bankový subjekt nie je povinný doručovať výzvu na splnenie povinnosti ani mu nie je uložené doručovať ho iným spôsobom ako obyčajne prostredníctvom pošty, nedisponuje dokladmi o doručení. Predložil len mailovú komunikáciu so Slovenskou sporiteľňou, v ktorej je uvedené, že tento typ výzvy bol žalobcom zaslaný obyčajnou poštou. Za podstatnú argumentáciu v neprospech podanej žaloby považoval to, že žalobca v 1. rade neuskutočnil žiadne platby v prospech žalovaného a teda sa žalovaný na jeho úkor nemohol bezdôvodne obohatiť. Žalovaná v 2. rade uskutočnila len tri platby vo výške 100,- Eur, ktoré boli v podaní zdokladované.

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu a oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

9. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0512027813 podpísanej žalobcami a právnym predchodcom žalovaného dňa 12.06.2007 vyplýva, že žalobcom ako spoludlžníkom bol poskytnutý bezúčelový úver vo výške 200.000,00 Sk, so splatnosťou na 83 splátok splatnými v 20. deň v mesiaci, s výškou mesačnej splátky 3.555,00 Sk, s ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 13,53 %, úrokovou sadzbou premenlivou vo výške 11,35 %, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 4.000,00 Sk .

10. Z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.10.2014 vyplýva že žalobcom bolo oznámené, že došlo k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalovaného Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE zo dňa 25.09.2014. Zároveň bola žalobcom oznámená výška peňažného záväzku.

11. Súd sa ďalej oboznámil s Dohodou o splátkach a Uznaním záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka zo dňa 02.02.2015, výpismi o hotovostných vkladoch realizovaných žalobkyňou v 2. rade v období rokov 2010 až 2018, vrátane vkladov v prospech účtu žalovaného uvedeného v Oznámení o postúpení pohľadávky za obdobie od 13.02.2017, 15.03.2017, 12.04.2017, 12.05.2017,

16.06.2017, 11.08.2017, 13.09.2017, 20.10.2017 a 23.11.2017 po 100,00 Eur, s Výzvou zo dňa 12.06.2007 adresovanou len žalobcovi v 1. rade na zaplatenie splátok v omeškaní ku dňu 30.09.2009 vo výške 442,40 Eur, Všeobecnými obchodnými podmienkami, doručenkami podpísanými žalobcami dňa 18.11.2014 k značke X/3968 - Oznámenie o postúpení pohľadávky, mailovou komunikáciou so Slovenskou sporiteľňou, a.s.

12. Nárok žalobcov je v súlade s ustanovením § 451 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30. 09. 2007, t.j. v čase uzavretia Zmlúv (ďalej len „Občiansky zákonník“).

13. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Podľa § 100 ods. 1-3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka:

(1) Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

(2) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

(3) Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

15. Podľa § 107 ods. 1-3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka:

(1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

(3) Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

16. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17. Podľa ustanovenia § 456 prvej vety Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu

18. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

19. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol

jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 41 Civilného sporového poriadku súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí, výlučnú miestnu príslušnosť skúma ja bez námietky na začiatku konania. Žalovaný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti pri svojom prvom procesnom úkone a to vyjadrení k žalobe zo dňa 04.02.2019. Poukazoval na ustanovenie § 13 CSP a domnieval sa, že miestne príslušným súdom je všeobecný súd žalovaného - Okresný súd Piešťany.

21. Námietka miestnej nepríslušnosti bola žalovaným vznesená nedôvodne, s poukazom na ustanovenie § 19 písm. d) Civilného sporového poriadku - Osobitná miestna príslušnosť, v zmysle ktorého popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania. V predmetnom konaní sa nepochybne jedná o spotrebiteľský spor, preto je popri všeobecnom súde žalovaného príslušný aj tunajší súd, ako súd v ktorého obvode majú sídlo žalobcovia ako spotrebiteľia.

22. Z oboznamovaných listinných dôkazov ako aj zo žaloby žalobcov je možné konštatovať, že medzi žalobcami a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE zo dňa 25.09.2014 mala byť pohľadávka postúpená pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalovaného.

23. Žalovaný vo svojich vyjadreniach poukazuje na bod 19.16 VOP, ktorým mal klient udeliť súhlas s postúpením pohľadávky. V zmysle tohto bodu „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.“ Keďže ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách predpokladá naplnenie podmienok len pre platnosť takého postúpenia, pri ktorom nebol udelený súhlas klienta, súd skúmal, či vzhľadom na ustanovenie bodu 19.16 VOP v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bol platne udelený súhlas klienta s postúpením pohľadávok banky a dospel k záveru, že tomuto tak nie je, pretože toto ustanovenie VOP nie je platné. Ide totiž o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá podľa § 53 ods. 1 OZ nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky). V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ treba pri posudzovaní neprijateľnosti (nekalosti) zmluvných podmienok porovnávať právnu pozíciu, v akej by spotrebiteľ bol podľa aplikovateľných vnútroštátnych predpisov (t.j. ako by danú situáciu upravovali dispozitívne zákonné normy), pokiaľ by také ustanovenie v zmluve nebolo. V prejednávanej veci je zrejmé, že ak by ustanovenie bodu 19.16 VOP nebolo obsiahnuté vo VOP, aplikoval by sa zákonný zákaz postúpenia pohľadávok bankou bez splnenia osobitných podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Podľa názoru súdu tak ustanovenie tohto bodu VOP spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože zásadným spôsobom zjednodušuje pozíciu banky pri postupovaní pohľadávky. Postúpením pohľadávky pritom dochádza k zmene partnera dlžníka - spotrebiteľa, pred ktorým ho ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách má chrániť. Možno totiž predpokladať, že dlžník vstupuje do právneho vzťahu s bankou práve preto, že je to banka, teda regulovaný subjekt podliehajúci určitým pravidlám podnikania, obozretnosti, dôveryhodnosti a dohľadu príslušného regulátora. Okrem toho vstupuje do tohto vzťahu s dôverou, že citlivé údaje o jeho majetku a celkových majetkových pomeroch budú chránené pred zneužitím, resp. že každé ich sprístupnenie tretej osobe (okrem zákonom presne vymedzených výnimiek) sa bude diať s jeho súhlasom. Bod 19.16 VOP ho o túto ochranu oberá. Toto ustanovenie je obsiahnuté vo všeobecných podmienkach, teda vopred formulovanom dokumente, ktorý žalobcovia museli akceptovať ako celok. Mohli ho odmietnuť jedine tým, že by odmietli uzavrieť zmluvu samotnú. Je teda nepochybné, že toto ustanovenie nemohlo byť individuálne dojednané a je treba ho

považovať za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku v zmluve o splátkovom úvere. Preto k postúpeniu pohľadávky mohlo dôjsť len za splnenia podmienok predpokladaných v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré však v danom prípade splnené neboli. (rozsudok KS Žilina sp. zn.7Co/357/2017)

24. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už (1) splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy a po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

25. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

26. Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

27. S účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z., zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500.000 eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10.000 eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (viď. tiež odkaz 72c v § 89 ods.1 ZoB).

28. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

29. Súd nedisponoval listinou, ktorou by žalovaný, alebo jeho právny predchodca vyzval žalobcov k úhrade dlžnej sumy po tom, čo boli žalobcovia nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, nedisponoval ani listinou podľa ktorej právny predchodca žalovaného mal úver vyhlásiť za predčasne splatný, nie ja ňou ani výzva zo dňa 12.06.2007, ktorej doručenie žalobcom navyše v konaní ani nebolo preukázané. Preto súd vyvodil jediný možný záver a to, že neboli splnené zákonom vyžadované podmienky na postúpenie pohľadávky a preto spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 25.09.2014 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. S ohľadom na túto skutočnosť súd dospel k záveru, že žalovaný nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia. Rovnako za daných okolností súd nemôže prihliadať na Dohodu o splátkach a Uznání záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka zo dňa 02.02.2015.

30. Čo sa týka vnesenej námietky premlčania žalovaným, súd konštatuje že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je majetkovým právom, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Môže sa premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107ods. 1 Občianskeho

zákonníka), ako aj v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt.

31. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa.

32. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna doba nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Aj v tomto prípade rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ustanovení §107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

33. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Je teda zrejmé, že v danom prípade začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby je pri jednotlivých plneniach okamih ich poskytnutia.

34. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil. Súd má v danom prípade zato, že vzhľadom k skutočnosti, že sa nejedná o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľskej zmluvy, kedy súdy automaticky predpokladajú znalosť zákona u všetkých subjektov v súlade so zásadou „práva patria bdelym“, ale sa jedná o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti právneho úkonu, teda Zmlúv o postúpení pohľadávky, pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, je nevyhnutné posúdiť aj začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odlišne. Nakoľko o neplatnosti predmetných právnych úkonov bolo rozhodnuté až v tomto súdnom konaní, nemožno ani očakávať, že žalobcovia ako priemerní spotrebiteľia mohli mať vedomosť o tom, že plnili bez právneho dôvodu, už v čase poskytovania jednotlivých úhrad a preto je možné konštatovať, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť podaním žaloby na súd 15.01.2019, kedy po konzultácii s právnym zástupcom sa dozvedeli, že plnili bez právneho dôvodu a komu plnili bez právneho dôvodu, pričom začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby ani nebol medzi stranami sporu sporný. Od tohto momentu si mohli žalobcovia v subjektívnej premlčacej lehote uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedeného je jednoznačné, že v danom prípade neuplynula ani subjektívna, ani objektívna premlčacia doba na uplatnenia nároku z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,00 Eur za splátky realizované v období od 13.02.2017 do 23.11.2017. Nie je možné akceptovať použitie analógie iuris v danom prípade, s poukazom na ustanovenie § 566 ods. 1 OZ, nakoľko súd už vyššie uviedol, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalovaného, preto tento nebol oprávnený prijímať úhrady od žalobcov a nie ich ešte započítavať na istinu a úroky.

35. Žalobcovia v konaní preukázali, že žalovaný sa na ich úkor bezdôvodne obohatil, keďže nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia, a napriek tejto skutočnosti od nich v splátkach prijal sumu značne prevyšujúcu 1.000,00 Eur. Súd považoval za irelevantné tvrdenie žalovaného, že splátky splácala len žalobkyňa v 2. rade a že žalobca v 1. rade neuhradil ani jednu splátku. Z úverovej zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobcom bol úver poskytnutý ako solidárnym dlžníkom, pričom sa jedná o manželov, preto nie je možné pochybovať o tom, že úver síce uhradila žalobkyňa v 2.rade, ale iný spôsob úhrady je ťažké si vôbec predstaviť a niet dôvodu pochybovať o tom, že ho uhradila z finančných prostriedkov ktoré patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako solidárnych dlžníkov. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žaloba žalobcov o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná, a preto jej v celom rozsahu vyhovel.

36. Výrok o úrokoch z omeškania sa opiera o ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd priznal žalobcom úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 27.01.2019, od 3. dňa po doručení žaloby žalovanému, nakoľko žalovaný vtedy už vedel, že žalobcovia ho požiadali ako dlžníka o vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto je povinný platiť aj úroky z omeškania od 27.01.2019, kedy sa preukázateľne dostal do omeškania.

37. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Náhrada trov konania bola žalobcom priznaná podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súde Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).